

Av Janne Stark

Thomas Larsson

Harmoni och passion



► *I serien svenska-gitarrister-som-borde-ha-varit-världsstjärnor, har turen nu kommit till skivaktuelle dalmasen Thomas Larsson. Sitt briljanta och gedigna gitarrspel till trots är Thomas fortfarande något av en doldis för den breda gitarrpubliken. Six Feet Under, Yeah BoP Station, Glenn Hughes och Baltimore är några band som förgyllts av Thomas extraordinära gitarrlik. Nu är han aktuell med soloplattan Harmonic Passion utgiven av Grooveyard Records i USA.*

Thomas Larsson var nyligen ute på turné med Baltimore, en grupp som faktiskt klämt ur sig hela tre plattor på två år. Lägg därtill hans nya soloalbum *Harmonic Passion* så får ni en hårt arbetande gitarrist från Borlänge.

Thomas började sin karriär med gruppen Six Feet Under i åttiotalets gryning. En starkt Deep Purpleinfluerad kvintett ledd av sångaren Björn Lodin. Bandet släppte två plattor och upplöstes därefter. Björn inledde en solokarriär med det mer melodiska Baltimore och Thomas frilansade. Efter endast en platta med trion Yeah Bop Station, en högst underskattad melodisk hårdrockstrio, fick Thomas plojband King Siguurd, en förfrågan att backa upp före detta Deep Purple-sångaren/basisten Glenn Hughes. Det blev en studio- och en liveplatta samt en Japan-turné under deras fyraåriga samarbete. Detta innebar att Japan fick upp ögonen för Thomas, vilket ledde till hans första soloplatte *Freeride*. Albumet släpptes av japanska Zero, som tyvärr dröjde alltför länge med att släppa den i Europa. Nu har Thomas med amerikanska bolaget Grooveyard i ryggen precis släppt sin andra soloplatte.

Thomas berättar om sin filosofi bakom albumet som har den passande titeln *Harmonic Passion*.

– Denna gång skulle det bli en instrumentalplatta. Jag spelade först in en hel skiva, men den blev för splittrad så det blev till att sätta igång igen. Jag ville göra en stämningfull platta som andra än gitarrfreaks kunde ta till sig. Man fick tänka gubbe som inte gillar hårdrock eller gammal tant som inte vill få ont i öronen. Jag brukade tänka – skulle jag betala för att höra detta? Om svaret var nej, tog jag bort det. Första låten jag skrev, *Tomabawk*, tog faktiskt inte mer än fem minuter att skriva ihop, berättar han på sitt klingande dalmål.

Tomabawk kan för övrigt musikaliskt och stilmässigt beskrivas lite som en blandning av The Shadows och Eric Johnson. Och låten *Autopilot* fick mig att tänka på *Fem myror är fler än fyra elefanter*(!).

– Ja, det är andra som också sagt att det låter som Magnus

och Brasse. Bara de inte stämmer mig, säger han med ett skratt och menar att den snarare är inspirerad av Steve Morse och hans gamla Dixie Dregs vilka är en av Thomas stora husgudar. Titellåten, *Harmonic Passion*, för initialt tankarna till klassisk Paganini



■ Jag har genom åren alltid gillat de som ltrar lite smågålet. Jeff Beck, Ritchie Blackmore, Neal Shon och Eddie Van Halen är utmärkta exempel på gitarrister som ofta bjuder på något oväntat. Även Yngwie och Uli har ju denna fina kvalitet. Jag har upptäckt att mitt egna spel också känns bättre om jag inte polerar det för mycket utan behåller det spontana

och när han nämner att influensen för denna låt var Uli Jon Roth, kändes kopplingen ganska självklar.

Thomas berättar sedan om sin något oväntade cover av Björn J:son Lindhs *Brusa bögre lilla å*.

– Jag ringde upp Björn och frågade om det var okej. Han bad mig skicka över en demo och sade sedan att han vill vara med på ett hörn och prägla. När jag sedan skickade ner den färdiga låten till honom att jobba med, tyckte han att han bara skulle förstöra den om han skulle lägga

till något. Jag höll ju på att krokna eftersom han är lite av en idol, säger Thomas och tillägger att han haft lite olika folk som gästar på albumet, dock inte nödvändigtvis gitarrister.

– Gitarr är kul, men inte hela tiden, som han uttrycker det.

I låter *Gunsmoke* har Thomas fått till ett ljud som låter väldigt mycket Eric Johnson.

– Det är golvmoppen Björn lurade av mig. "Golvmoppen" är alltså Thomas hembyggda miniförstärkare, som har ett slutsteg på fyra watt bestyckat med ett EL34-rör.

– Den har ett mjukt ljud. Fast man får ta det lugnt för den är lätt att överstyra, berättar han och visar upp Golvmoppen som liknar en ganska stor fotpedal, i färgen grönt,

▶ Thomas Larsson

som han alltså sålt till Björn Lodin. Istället har han byggt en slimmare variant till sig själv.

Harmonic Passion är ganska spartanskt inspelad, som så ofta idag och Thomas valde hemstudion som bas.

– Jag har mestadels kört via ”golvmoppen” in i en Marshall eller min Boogie, som jag lätt om lite så den låter mer åt Fenderhållet. Jag har även en annan hembyggd pedal med ett slutsteg på sju watt, som låter som en Fender Twin med turbo. Jag använde en billig GSM stormembransmik som jag satte framför högtalaren, vanligtvis en fyrtolva med Green Backs. Ibland, när det låter lite äckligare är det en Lead 80. Gitarrerna är mestadels min strata och Les Paul, berättar han och konstaterar också att det var en jobbig platta för den tog ganska lång tid att spela in.

– Jag hade problem med lyssningen i min studio, så jag har spenderat många timmar att bara sitta och noja, byta mikar och gitarer. Det lät dock inte så illa som jag trodde. Sedan hade vi precis köpt nytt hus och sambon tyckte jag skulle snickra istället när jag ville spela in, så det var lite ångestförknippat, säger han med ett skratt.

Fördelen med att ha studion hemma är ju möjligheten att kunna spela in när man får feeling.

– Ja, det är bara att gå upp och lyssna på lite Neal Schon, skrattar han och inflskar att mycket av influenserna på plattan är hämtade från Pink Floyd, Neal Schon, Steve Morse gamla Dregsplattor och naturligtvis Eric Johnson. Thomas spelstil har en starkt personlig touch med mycket lekfullhet och spontanitet samtidigt som han är högst teknisk.

– Jag har genom åren alltid gillat de som lirar lite smågalet. Jeff Beck, Ritchie Blackmore, Neal Schon och Eddie Van Halen är utmärkta exempel på gitarrister som ofta bjuder på något oväntat. Även Yngwie och Uli har ju denna fina kvalitet. Jag har uppträckt att mitt egna spel också känns bättre om jag inte polerar det för mycket utan behåller det spontana, menar han och på frågan om vad för egenskaper han själv ser som viktiga hos en gitarrist blir svaret;

– Nästan alla gitarrister jag fastnat för är också bra låtskrivare. Musikalitet, passion och humor är viktiga ingredienser tycker jag. Jag gillar också en stark identitet i lret. Jag tycker om när det hörs direkt vem som spelar.

Thomas gitarrer, som tidigare nämnts, är

en Fender Stratocaster 57 re-issue med Van Zandt- och ESP-mikar, plus att han kopplat in tonkontrollen även på mellanmiken för att få riktigt Eric Johnsonsound, samt en Gibson Les Paul 57 re-issue. Han har även kört på en ESP Potbelly med ESP-mikar.

– De ESP-mikarna är så pass bra att jag till och med satt på sådana på en Gibson, menar han.

– Jag upplever inget problem med att växla gitarer, tvärtom är det uppfriskande att tvingas hitta nya vägar. Jag tycker till exempel att stratan släpper fram allt jag gör, medan Les Paulen måste man följa mer. ESP Potbelly är den första hybridgitarr jag testat där man verkligen lyckats knyta ihop de bra sidorna från både Les Paul och strata. Annars brukar det istället ofta bli en summa av nackdelarna, skrattar han.

Thomas gillar låg stränghöjd, men tycker samtidigt att det sällan funkar. Stratan är favoriten, även om den kräver mer arbete.?

Thomas har som tidigare nämnts en svaghet för lödkolven och dess användningsområde. Han har faktiskt en egenkonstruerad förstärkare, som dock inte slog igenom på den stora marknaden. Kanske berodde det på det något tvivelaktiga namnet – Gaywhore. Han har också byggt ett antal olika pedaler och trimmat förstärkare till höger och vänster. Har han då uppnått det optimala ljudet eller vad återstår?

– Jag har faktiskt prylar som jag är riktigt nöjd med. Men ibland vill jag skraddarsy någonting i ett visst format. Jag har precis byggt en trekanals rörpreamp som går ner i gigbagen. Jag gillar egentligen de gamla stjärkarna bättre. Då snålade man inte på komponenter på samma sätt som idag. Idag är det populärt med små billiga utgångstransformatorer och kondensatorer som knappt håller.

– Jag är själv inte så noga med kablar, bara de inte är för långa. I övrigt är hela kedjan viktig om slutresultatet ska bli bra. Ingen effekt i världen kan rädda ett dåligt grundljud. En sak som också är viktig för mig är att effekter i loopen inte förstör grundljudet. Boss Gigadelay är ett exempel på en pedal som klarar mina direktsignalskrav. Det händer ofta att burkarna inte klarar av att skicka direktsignalen ens 10 centimeter utan att förvränga den. Jag gillar heller inte när direktsignalen går genom AD/DA-omvandlaren. Det finns egentligen ingen anledning för den att passera där. Ett sätt att kontrollera detta är att svepa från 20 Hz till 100 kHz med tongenerator och oscilloskop och

titta på övre gränshfrekvensen. Om det är fråga om en analog signal så brukar den falla av successivt från 20 kHz, men det kan variera något. Digitalomvandlade signaler dyker direkt. Det finns alltså inte en dB kvar ovanför gränshfrekvensen. Det går helt bort för mig.

På den senaste Baltimoreplattan hanterade Björn och Magnus Sedenberg de flesta kompgitarrerna, medan Thomas mest koncentrerade sig på solona. Där var inspelningsuppsättningen en annorlunda. Alla tre spelade in med ren line-signal och så re-ampade Björn signalen till lämplig stärkare vid mix, oftast en Peavey Classic, men även en gammal Marshall som Thomas moddat. Björn spelade på en Gretsch Rockjet 71:a, medan Magnus höll sig med en Gibson 335 med .011-strängar för att få riktig Malcolm Youngkänsla i kompet.

När man snackar solon med Thomas har han sin filosofi klar.

– Äh, jag bara ”gnör” på ganska oplanerat och känner mig fram. Blir mer och mer att jag inte planerar utan bara hoppas det dyker upp något skoj medan man spelar. Jag kan planera världens fränaste solo och öva in, lyssna och konstatera att det låter perfekt – för att sedan bara tycka att det är tråkigt. Det är bättre att köra på tur, menar han.

Thomas brukar även träna mycket efter metronomen.

– Det gäller att först nöta in rätt rörelse och därefter rätt tempo. Tidigare spelade jag nästan bara trioler i 80-tempo när jag övade. I den hastigheten kan man både ha full koll och samtidigt improvisera. För mig är inte hastighet ekvivalent med kontroll. Bra teknik bygger på kontroll. Det är ju jag som ska bestämma vad som händer med strängarna, inte strängarna som ska bestämma vad som händer med mig. När man sedan känner att allt stämmer kan man lira i nästan vilket tempo som helst. Nuförtiden gillar jag att lira 16 delar i 130-140 tempo tills jag blir rejält varm.

Personligen upplever jag själv ofta att man periodvis känner att man inte kommer någonstans, för att sedan plötsligt ta fart rejält. Vad tycker du är bra egenskaper för att utvecklas som gitarrist

– Självkritik är en bra egenskap om man vill utvecklas. Om jag vill bedöma kvaliteten, både på mitt spel och ljud, så är det inspelningar som gäller. I realtid kan man ibland lura sig till att det låter både bra och snyggt. När man sedan lyssnar på en inspelning kan intrycket snabbt ändras. ■